

K E V I N
K V A N

MUKE
 BOGATAŠA

Prevela
Dijana Radinović

 Laguna

Naslov originala

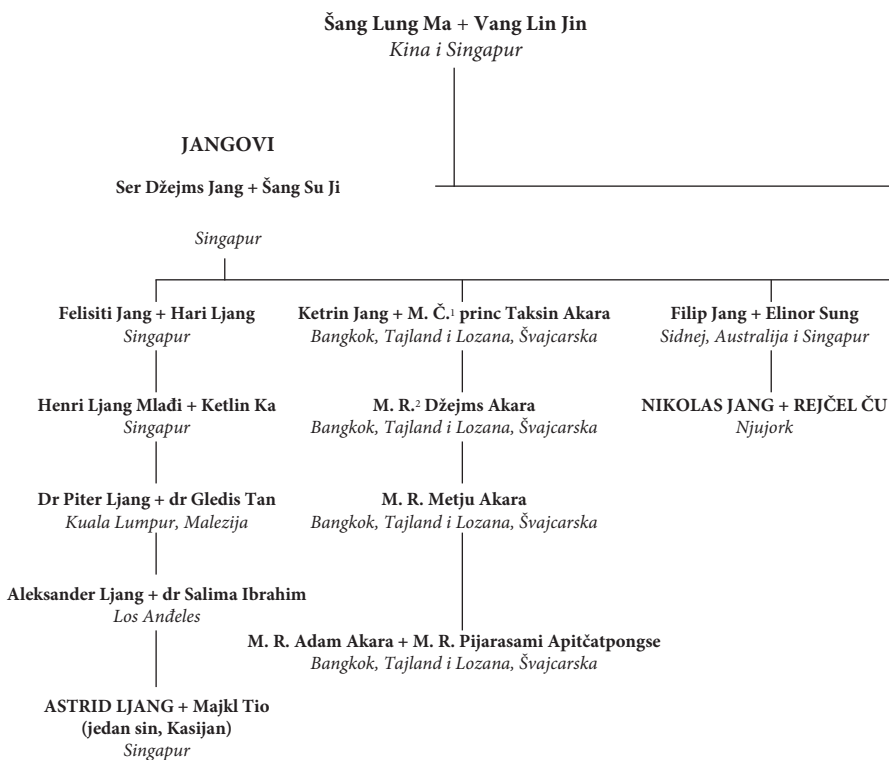
Kevin Kwan

RICH PEOPLE PROBLEMS

Copyright © 2017 by Tyersall Park Ltd.

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Babama i dedama i Meri Kvan

¹ M. Č. je skraćenica za *mom čao*, titulu unučadi kralja Mongkuta ili Rame V Sijamskog (1853–1910), i to je najniži rang kraljevske loze. Na evropskim dvorovima pandan je „njegova/njena visost“.

² M. R. je skraćenica za *mom račavong*, titulu koju dobijaju deca kraljevskog unuka *mom čaa*. Evropski pandan ovoj tituli je „blagorodni“.

KLAN JANGOVIIH, ČENOVIIH I ŠANGOVIIH
 (pojednostavljeno porodično stablo)

ŠANGOVI

Alfred Šang + Mejbel Čen

Singapur i Sari, Velika Britanija

Viktorija Jang
 Singapur i London

Aleksandra „Alik“ Jang + dr Malkolm Čeng
 Hongkong

Ser Lenard Šang + ledi Indija Heskit
 Singapur i Sari, Velika Britanija

EDISON ČENG + Fiona Tung
 (troje dece)
 Hongkong

Šeherezada Šang
 Kazimir Šang
 Lusija Šang

Sesilija Čeng + Toni Monkur
 (jedan sin, Džejk)

Prof. Čarls Šang + En Lajgon
 Singapur i Bakingemšir, Velika Britanija

Alister Čeng
 Hongkong

Frederik Šang + blagorodna Penelopi Kurzon
 Singapur i Glostershir, Velika Britanija

Kasandra Šang
 Singapur i Sari, Velika Britanija

ČENOVI

Čen Caj Tej + Rouzmari Jang (sestra SER DŽEJMSA JANGA)
 Singapur

Mejbel Čen + Alfred Šang (brat ŠANG SU JI)
 Singapur i Velika Britanija

Ričard „Diki“ Čen + Nensi Tan
 Singapur, Hongkong i Marbela, Španija

Mark Čen + Bernadet Ling
 Singapur i Peking, Kina

Oliver Čen
 London

Ana Mej Čen + Džordž Jou
 Vankuver, Kanada

Klarens Čen + Betina Ka
 Honolulu, Havaji

1. PROBLEM

Zauzet je tvoj omiljeni sto u fantastičnom restoranu na ekskluzivnom ostrvu gde imaš letnjikovac.

OSTRVO HARBOR, BAHAMI, 21. JANUAR 2015.

Betina Ortiz i Menja nije navikla da čeka. Nekadašnja mis Venecuele (i, naravno, prva pratilja mis univerzuma), izrazito preplanula i rozeblond kose, bila je ovih dana žena Ermana Ortiza i Menje, tajkuna auto-delova sa Majamija, i u svakom restoranu koji bi udostojila svojim dolaskom uvek su je dočekivali s dubokim naklonom i odvodili za sto koji bi tražila. Danas je želela sto u uglu terase *Sip Sipa*, njenog omiljenog mesta za ručavanje na ostrvu Harbor. Htela je da se udobno smesti u narandžastu platnenu stolicu i posmatra blago ustalasanu tirkiznu vodu dok jede cezar salatu, ali velika grupa bučnih ljudi zauzela je celu terasu i nije se žurila da ode.

Betina je ceptela od besa i očima streljala turiste što su u slast ručali na suncu. Kakvi prostaci... Žene su bile preterano pocrnele, zborane i mlitave, nijedna se nije ljudski zategla ni botoksirala. Došlo joj je da pride njihovom stolu i podeli im vizitkarte svog dermatologa. A muškarci su bili još gori! Svi

odeveni u stare zgužvane majice i bermude, sa jeftinim slame-
nim šeširima na glavi što se prodaju u sitničarnici na Danmor
stritu. Zašto takvi moraju da dolaze ovamo?

Ovaj raj dug pet kilometara sa savršenim plažama s ružiča-
stim peskom bio je jedna od nabolje čuvanih tajni na Karibima,
utočište za veoma veoma bogat svet sa drvenim kućicama u
pastelnim bojama, ljupkim radnjicama, šik vilama na obali
pretvorenim u pansioni i restoranima s pet zvezdica koji mogu
da se mere sa onima na Sent Bartu. Turisti bi morali da prođu
test stila pre nego što ih puste da kroče na ostrvo! Smatrajući
da je bila dovoljno strpljiva, Betina je odjurila u kuhinju, a njen
heklani *Puči* kaftan besno se vijorio dok je išla pravo ka jednoj
kratko ošišanoj plavuši koja je radila za glavnim šporetom.

– Džuli, srce, u čemu je stvar? Čekam na sto više od *petnaest minuta!* – kazala je Betina vlasnici restorana i teško uzdahnula.

– Izvini, Betina, naišao je takav dan. Ona grupa od njih dva-
naestoro na terasi pojavila se malo pre tebe – odgovorila je Džuli
pružajući konobaru činiju sa pikantnim čilijem sa školjkama.

– Ali terasa ti je najlepše mesto! Zašto si pobogu pustila one
turiste da zauzmu ceo prostor?

– Pa, onaj *turista* sa crvenim ribarskim šeširom je vojvoda
od Glenkore. Upravo je s društvom doplovio iz Vindermira –
ono je njegova jedrilica *Royal Hausman* ukotvljena kod obale.
Nije li to najlepša jedrilica koju si ikad videla?

– Mene ne impresioniraju veliki brodovi – srdito je odvrtila
Betina. Jesu je, međutim, impresionirali ljudi s visokim titulama,
premda je to krila. Kroz kuhinjski prozor osmotrila je ljude na
terasi videvši ih sad u novom svetlu. Te britanske aristokrate bile
su čudna sorta. Svi su, naravno, imali savil rou odela i nasledene
tijare, ali kad su putovali, bili su skroz apa-drapa.

Betina je tek tad primetila tri preplanula mišićava muškarca
za susednim stolom, odevena u uske bele majice i crne pan-
talone od kevlara. Ti momci nisu jeli, već su budno sedeli i
pijuckali kiselu vodu.

– Pretpostavljam da je ono vojvodino obezbeđenje? Bodu oči pobogu! Zar ne znaju da smo ovde na Brilandu svi milijarder i da se ovde tako ne radi?¹ – Betina je zacoktala.

– To su zapravo telohranitelji vojvodinog specijalnog gosta. Pretražili su ceo restoran pre nego što je grupa došla. Pretražili su čak i hladnjaču. Vidiš onog Kineza što sedi u dnu stola?

Betina se upiljila kroz *Diorove* ekstaz naočare za sunce u podebelog i proćelavog Azijca od sedamdeset i kusur godina odevenog u jednostavnu belu polo majicu i sive pantalone. – Oh, nisam ga ni primetila! Je l' bi trebalo da znam ko je to?

– To je *Alfred Šang* – kazala je Džuli stišanim glasom.

Betina se zakikotala. – Izgleda kao njihov šofer. Je l' da da liči na onog šofera Džejn Vajman iz *Sokolovog grebena*?

Džuli, koja je pokušavala da se usredsredi na to da savršeno ispeče file od tune, zavrtela je glavom i stegnuto se nasmešila. – Koliko sam ja čula, taj šofer je najmoćniji čovek u Aziji.

– Kako ono reče da se zove?

– Alfred Šang. Singapurac je, ali uglavnom živi u Engleskoj, na imanju velikom kao pola Škotske, kako mi rekoše.

– Pa, nikada nisam videla njegovo ime ni na jednoj listi najbogatijih – prezrivo će Betina.

– Betina, sigurno znaš da na svetu ima ljudi koji su previše bogati i moćni da bi se ikad pojavili i na jednoj listi!

2. PROBLEM

Tvoj lični doktor, koji ti je dostupan dvadeset četiri časa dnevno i koga plaćaš milion dolara godišnje, zauzet je drugim pacijentom.

Alfred Šang je sedeo na terasi s koje se pružao pogled na legendarnu plažu ostrva Harbor i divio se spektakularnom prizoru pred sobom. *Istina je – pesak je zaista ružičast!*

¹ Blago preterivanje, ali na ovom ostrvu – koje meštani od milošte zovu „Briland“ – zaista živi dvanaest milijardera (kad su poslednji put brojali, a i u zavisnosti od toga ko broji). [Prim. aut.]

– Alfrede, ohladiće ti se kesadilje s jastogom! – oglasio se vojvoda od Glenkore i prenuo ga iz sanjarija.

– I zbog ovoga si me čak ovamo dovukao? – rekao je Alfred sumnjičavo gledajući u trougliće elegantno spuštene pred njega. Nije naročito voleo meksičku hranu osim kad bi je u Meksiko Sitiju spremao kuvar njegovog dobrog prijatelja Karlosa Slima.

– Prvo probaj, pa onda sudi.

Alfred je oprezno uzeo jedan zalogaj i ništa nije govorio dok je žvakao čarobnu kombinaciju hrskave tortilje, jastoga i gvakamolija.

– Božanstveno, zar ne? Godinama pokušavam da ubedim glavnog kuvara *Viltonsa* da pravi ovakve kesadilje – rekao je vojvoda.

– *Viltons* već pola veka ništa nije promenio – ne verujem da su veliki izgledi da ovo uvrste u svoj jelovnik. – Alfred se nasmejavao, pa prstima dohvatio parčence jastoga što je palo na sto i strpao ga u usta. Zavibrirao mu je telefon u džepu pantalona. Izvadio ga je i iznervirano pogledao u ekran. Svi su znali da ne smeju da ga uznemiravaju kad ode na tradicionalno godišnje krstarenje s vojvodom.

Na ekranu je pisalo: TAJERSOL BEZBEDNA LINIJA.

Bila je to njegova starija sestra Su Ji, jedina osoba kojoj se javljao na telefon u koje god doba dana ili noći da ga pozove. Odmah se javio, a neki neočekivani glas mu se obratio na kantonskom: – Gospodine Šang, ovde A Ling.

Trebalo mu je nekoliko sekundi da se seti da je to domaćica kuće u Tajersol parku. – Oh... *ling-đe!*²

– Gospodarica mi je naložila da vas pozovem. Večeras joj je pozlilo i upravo je odvedena u bolnicu. Mislimo da je imala srčani napad.

– Kako to misliš *mislite*? Je li imala srčani napad ili nije? – Alfred je sa umilnog oksfordskog engleskog naglo prešao na uplašeni kantonski.

² „Starija sestra“ na kantonskom. Često se tako oslovljavaju i sluškinje. [Prim. aut.]

– Ona... nije imala nikakve bolove u grudima, ali ju je odjednom oblio znoj i onda se ispovraćala. Kazala je da joj srce snažno lupa – nervozno je promucala A Ling.

– A je li došao profesor Un? – upitao je Alfred.

– Pokušala sam da dobijem doktora na mobilni telefon, ali prebačena sam na govornu poštu. A onda sam ga pozvala na kuću i neko tamo mi je rekao da je u Australiji.

– A zašto *ti* zoveš? Zar Viktorija nije kod kuće?

– Gospodine Šang, nije li Viktorija u Engleskoj?

Alamak! Potpuno je zaboravio da je njegova sestričina – Su Jiina ćerka koja živi u Tajersol parku – u ovom trenutku u njegovoj kući u Sariju, gde po svoj prilici brblja i tračari sa njegovom ženom i ćerkom.

– A šta je sa Felisiti? Zar nije ona došla? – Alfred je pitao za Su Jiinu najstariju ćerku, koja je živela u blizini, u kući na Nasim roudu.

– Gospođa Ljang je večeras nedostupna. Njena sluškinja mi je rekla da je u crkvi i da uvek isključi mobilni telefon kad je u Božjem domu.

Nikakve vajde ni od koga od njih! – Pa jesi li pozvala hitnu pomoć?

– Nisam, nije htela hitnu pomoć. Vikram ju je dajmleom odvezao u bolnicu, a s njom su pošle njene pratilje i dve gurke. Ali pre nego što je pošla, rekla je da će te vi znati kako da stupite u kontakt sa profesorom Unom.

– Dobro, u redu. Postaraću se za to – besno je rekao Alfred i prekinuo vezu.

Svi za stolom su radoznalo zurili u njega.

– O, bože, to je zvučalo prilično ozbiljno – rekao je vojvoda zabrinuto napućivši usne.

– Vraćam se za trenutak... molim vas, samo nastavite – rekao je Alfred i ustao od stola. Telohranitelji su ga sledili kad je pošao kroz restoran i izašao u baštu.

Alfred je okrenuo broj koji je takođe imao na brzom pozivanju: PROF UN KUĆA.

Javila se neka žena.

– Je li to Olivija? Ovde Alfred Šang.

– O, Alfrede! Tražiš li Frensisu?

– Da. Rečeno mi je da je u Australiji? – *Zašto pobogu plaćaju tog doktora milion dolara godišnje kad nikad nije slobodan kad im treba?*

– Otišao je za Sidnej pre sat vremena. Sutra radi trostruki bajpas onom glumcu što je dobio Oskara za...

– Dakle, sad je u avionu? – prekinuo ju je Alfred.

– Jeste, ali sleće tek za nekoliko sati ako hoćeš da...

– Samo mi daj broj leta – prasnuo je Alfred. Okrenuo se ka jednom telohranitelju i upitao ga: – Ko ima singapurski broj? Smesta pozovite Istanu.³ – Onda se okrenuo ka drugom telohranitelju i rekao mu: – A ti mi, molim te, poruči još jednu porciju onih kesadilja.

3. PROBLEM

Tvoj avion je prinuđen da sleti pre nego što stigne da popiješ dom perinjon.

ISTOČNA JAVA, INDONEZIJA

U kabinama prve klase samo što su spuštene svileni zastori, ogroman dvoetažni erbas A380-800 dosegao je prijatnu visinu od dvanaest hiljada metara, a većina putnika sedela je zavaljena u udobna sedišta i gledala šta novo od filmova ima u ponudi. Nekoliko trenutaka kasnije piloti Singapur erlajnsa na letu 231 za Sidnej primili su krajnje neobičnu poruku od kontrole leta iz Džakarte dok su leteli kroz vazdušni prostor Indonezije:

³ Na malajskom „palata“. U ovom slučaju Alfred misli na Istanu u Singapuru, zvaničnu predsedničku rezidenciju. [Prim. aut.]

KONTROLA LETA: Singapur dva tri jedan super, Džakarta.

PILOT: Singapur dva tri jedan super, recite.

KONTROLA LETA: Rečeno nam je da vas smesta vratimo na singapurski aerodrom Čangi.

PILOT: Džakarta, hoćete da se vratimo na Čangi?

KONTROLA LETA: Da. Okrenite avion i smesta se vratite u Singapur. Imam spremnu izmenjenu rutu.

PILOT: Džakarta, a koji je razlog promene kursa?

KONTROLA LETA: Nemam tu informaciju, ali to je naredba direktorata Agencije za civilno vazduhoplovstvo.

Piloti su se pogledali u neverici. – Zar stvarno to treba da uradimo? – naglas se zapitao kapetan. – Moramo da izbacimo četvrt miliona litara goriva da bismo mogli da sletimo!

Uto im je na ekranu sistema za selektivno pozivanje stigla poruka. Kopilot ju je brzo pročitao i u neverici pogledao u kapetana. – *Vah lan!* Ministar odbrane bokte! Kaže nam da se istog časa vratimo u Singapur!

Kad je avion neočekivano sleteo na aerodrom Čangi svega tri sata nakon poletanja, putnici su bili preneraženi čudnim razvojem događaja. Obaveštenje im je saopšteno preko razglaša: „Dame i gospodo, usled neočekivanih okolnosti, moramo hitno da se vratimo u Singapur. Molim vas da ostanete u svojim sedištim a i ne odvezujete sigurnosne pojaseve pošto ćemo nastaviti za Sidnej čim dopunimo gorivo.

U avion su ušla dva muškarca odevena u neupadljiva crna odela i prišla čoveku smeštenom u kabini 3A – profesoru Frensisu Unu, vodećem singapurskom kardiologu. – Profesor Un? Ja sam poručnik Rajan Čen iz SID-a.⁴ Molim vas, pođite s nama.

⁴ Bezbednosno-obaveštajna uprava (*Security and Intelligence Division*), singapurski ekvivalent američke CIA ili britanskog MI5, toliko je tajna organizacija da većina ljudi uopšte ne zna da postoji. Ali da, onaj tip što jede riblje krokete na štapiću ispred supermarketa NTUC možda je singapurski Džeјms Bond, a vi to pojma ne biste imali. (Prim. prev.)

– Moram da napustim avion? – upitao je profesor Un, načisto zbunjen. U jednom trenutku gledao je *Iščezlu*, a već sledećeg se avion vratio u Singapur. Nije se čak ni povratio od zapanjujućeg obrta u filmu.

Poručnik Čen je odsečno klimnuo glavom. – Da. Uzmite, molim vas, vaše stvari – nećete se vraćati na ovaj let.

– Ali... ali... šta sam uradio? – upitao je profesor Un, koji se iznenada uznemirio.

– Ne brinite, ništa niste uradili. Ali moramo smesta da vas izvedemo iz ovog aviona.

– Samo ja moram da se iskrcam?

– Tako je. Vodimo vas direktno u bolnicu *Maunt Elizabet*. Morate da se postarate za jednog VVIP pacijenta.

U tom trenutku profesor Un je shvatio da se sigurno nešto desilo Šang Su Ji. Samo su Šangovi imali toliki uticaj da mogu da okrenu avion Singapur erlajnsa sa četiristo četrdeset putnika.

PRVI DEO

**„Jedino što mi se sviđa kod bogatih
jeste njihov novac.“**

VIKONTESA NENSI ASTOR

Prvo poglavlje

Davos

ŠVAJCARSKA

Edison Čeng je zurio u visoku tavanicu nalik saću u ogromnoj beloj dvorani i osećao se kao bog. *Ovde sam. Konačno sam ovde!* Posle mnogo godina neumornog stvaranja kontakata Edi je konačno uspeo – pozvan je na godišnji skup Svetskog ekonomskog foruma u Davosu. Taj prestižni događaj – kome se moglo prisustvovati samo uz pozivnicu⁵ – bio je najelitniji skup na celom svetu.

Svakog januara najvažniji šefovi država, političari, filantropi, izvršni direktori, IT lideri, društveni aktivisti, socijalni preduzetnici i naravno filmske zvezde⁶ sjatili bi se privatnim avionima u ovaj zabačeni ski-centar u švajcarskim Alpima, prijavili se u luksuzne hotele, navukli svoje ski-jakne i čizme od pet hiljada dolara i upustili se u važne razgovore o gorućim problemima kao što su globalno zagrevanje i sve veća društvena nejednakost.

⁵ Ako kojim slučajem i dobijete pozivnicu, znajte da ste svejedno u obavezi da platite kotizaciju u iznosu od dvadeset hiljada dolara osim ako niste neko od ljudi pomenutih u sledećoj fusnoti. (Pripadnici džet-seta nikada ništa ne plaćaju.) [Prim. aut.]

⁶ Prisustvovali su i Leo, Bred, Anđelina i Bono. [Prim. aut.]

A sad je i Edi bio član tog ultraekskluzivnog kluba. Nedavno su ga postavili za zamenika generalnog direktora sektora za globalno privatno bankarstvo *Grupe Lihtenburg* i sad se našao usred futurističke dvorane, udisao proređeni vazduh i hvatao sopstveni odraz u tankoj hromiranoj nogari stolice. Nosio je svoje novo odelo *Sartorija Ripense*, šiveno po meri i postavljeno gusto tkanim kašmirom da uopšte ne mora da nosi ski-jaknu preko njega. Njegove nove *Kortaj* spenserice od prevrnutе veвериče kože imale su specijalnu gumenu potplatu tako da se nikad ne oklizne na klizavim alpskim ulicama. Na ruci je imao svoj najnoviji sat – *A. Lange & Söhne* Rihard Lange „Pour le Mérite“ od ružičastog zlata – koji mu je virio ispod rukava taman toliko da drugi zaljubljenici u satove mogu da vide šta nosi. Međutim, od sve te divote koju je imao na sebi najdragocenija je bila crna vrpca oko vrata o kojoj je visila plastična kartica na kojoj je velikim slovima bilo odštampano njegovo ime: *Edison Čeng*.

Edi je pogladio glatku plastičnu pločicu kao da je amajlija optočena draguljima koju mu je lično uručio bog Davosa. Upravo se po njoj razlikovao od sitne boranije koja je prisustvovala konferenciji. Nije bio tamo neki PR, novinar ili pomoćnik. Ta bela plastična kartica sa plavom linijom u dnu govorila je da je on *zvanični delegat*.

Edi se osvrtao po prostoriji zagledajući grupice ljudi što su tiho razgovarali i tražio među njima nekog poznatog mu diktatora, despota ili direktora sa kojim bi mogao da se poveže. Krajičkom oka opazio je jednog visokog Kineza u jarkonaranđastoj ski-jakni kako viri kroz sporedna vrata sale naizgled pomalo izgubljen. *Čekaj malo, znam tog tipa. Zar to nije Čarli Vu?*

– Ej, Čarli! – povikao je Edi malčice preglasno i žurno pošao ka njemu. *Ček samo da vidi moj bedž zvaničnog delegata!*

Čarli mu se široko nasmešio kad ga je prepoznao. – Edi Čeng! Došao si iz Hongkonga?

– Došao sam iz Milana zapravo. Bio sam na jesenjoj nedelji muške mode – na reviji *Etra* u prvom redu.

– Opa! Pa, izgleda da je ozbiljan posao biti najbolje odeven muškarac po izboru *Hongkonškog Trača*, zar ne? – našalio se Čarli.

– Zapravo, prošle godine sam uvršten u Kuću slavnih najbolje odevenih – odvratio je Edi sasvim ozbiljno. Brzo je odmerio Čarlija i primetio da nosi pumparice i teget džemper ispod drečavonarandžaste jakne. *Kakva šteta – bio je tako moderan kad je bio mlađi, a sad se oblači kao svi ostali IT štreberi nikogovići.* – Čarli, gde ti je bedž? – upitao ga je i ponosno mu pokazao svoj.

– O, da, trebalo bi sve vreme da ga nosimo, zar ne? Hvala što si me podsetio – tu mi je negde u torbi. – Čarli je nekoliko sekundi preturao po torbi i na kraju iskopao svoj bedž. Edi je bacio pogled na njega, a onda se načisto zaprepastio. Čarli je u ruci imao potpuno beli bedž sa sjajnom holografskom nalepnicom. *Majku ti jebem, pa to je bedž o kome svako sanja! Onaj što se daje samo svetskim liderima! Jedini koga sam video da nosi takav bedž bio je Bil Klinton. Kako ga je jebote Čarli dobio? Pa on samo vodi najveću IT kompaniju u Aziji!*

Trudeći se da sakrije zavist, Edi je kazao: – Hej, dolaziš li na moj panel „Apokaliptična Azija: Kako da zaštitite svoja sredstva kad kineski mehur od sapunice stvarno pukne“?

– Ja sam u stvari pošao da održim govor na IGWEL-u.⁷ U koliko sati ti izlažeš?

– U dva. O čemu govoriš? – upitao je Edi ponadavši se da će nekako uspeti da se prikači Čarliju.

– Nisam ništa spremio. Mislim da Angela Merkel i neki Skandinavci samo hoće da se posavetuju sa mnom.

Uto im je prišla Alis, Čarlijeva sekretarica.

⁷ Akronim od *Informal Gathering of World Economic Leaders* (neformalni skup svetskih ekonomskih lidera), najelitniji skup na konferenciji, tako tajanstven da se sastanci održavaju na tajnoj lokaciji negde u Kongresnom centru. [Prim. aut.]

– Alis, gle kog sam našao! Znao sam da ću pre ili kasnije nabasati na nekog zemljaka – kazao je Čarli.

– Gospodine Čeng, drago mi je što vas vidim ovde. Čarli, je l' možemo da popričamo na minut?

– Naravno.

Alis je pogledala u Edija, koji je stajao u mestu i sav goreo od želje da čuje šta ona ima da kaže. – Hm... pođite molim vas sa mnom – kazala je diplomatski, pa povelala Čarlija u susedni salon sa foteljama i kockastim stolovima od stakla.

– Šta je bilo? Je l' se još oporavljaš od toga što si za doručkom sedela za istim stolom sa Farelom Vilijamsom? – našalio se Čarli.

Alis mu se stegnuto nasmešila. – Od jutros imamo situaciju, ali nismo hteli da vas uznemiravamo dok ne saznamo nešto više.

– Hajde, govori.

Alis je duboko udahнула, pa počela: – Upravo mi se javio naš šef obezbeđenja u Hongkongu. Ne znam kako ovo da vam kažem, ali Kloe i Delfina su nestale.

– Kako to misliš *nestale*? – zaprepastio se Čarli. Njegove ćerke su bile pod dvadesetčetvoročasovnim nadzorom, a svuda su išle u pratnji njegovog tima telohranitelja obučenih u SAS-u, koji su ih odvodili u školu i vraćali kući s vojničkom preciznošću.

– Tim Čungćing ih je čekao ispred Episkopske škole u 15.50, ali nisu mogli da ih lociraju u školi.

– Nisu mogli da ih lociraju... – zaprepašćeno je promucalo Čarli.

Alis je nastavila: – Kloe nije odgovorila ni na jednu poruku, a Delfina uopšte nije došla na probu hora u dva. Nastavnici su pomislili da je možda, kao prošli put, krišom otišla u onu sladoledžinicu sa Ketrin Čan, drugaricom iz razreda, ali Ketrin je potom došla na probu hora, a Delfina nije.

– Da li je ijedna od njih aktivirala kod za uzbunu? – upitao je Čarli trudeći se da ostane smiren.

– Ne, nije. Izgleda da je i jednoj i drugoj isključen telefon, pa ne možemo da im uđemo u trag. Tim 2046 se već obratio komandiru Kvoku – hongkonška policija je u stanju visoke pripravnosti. Uz to, četiri naša tima ih svuda traže, a gospodin Tin je u školi i s njihovim obezbeđenjem pregleda snimke sa sigurnosne kamere.

– Pretpostavljam da je neko razgovarao s njihovom majkom? – Izabel, koju je Čarli napustio, živela je u njihovoj kući na Viktorijinom visu, a deca su svake druge nedelje bila kod nje.

– Ne možemo da je dobijemo. Domaćici je kazala da ide s majkom na ručak u Kaulunski kriket klub, ali njena majka kaže da se cele nedelje nije čula s njom.

Uto je Alis ponovo zazvonio mobilni telefon i ona se smesta javila. Čutke je slušala i tu i tamo klimala glavom. Čarli ju je zamišljeno gledao. *Nemoguće da se ovo dešava. Nemoguće da se ovo dešava.* Pre deset godina trijade su mu otele brata Roba. Činilo mu se kao da se sve to ponavlja.

– Dobro. *Tor će, tor će*⁸ – rekla je Alis i prekinula vezu. Pogledala je u Čarlija i rekla: – Ovo je bio vođa Tima anđela. Sad veruju da je Izabel otišla iz zemlje. Razgovarali su sa sluškinjom sa sprata i ustanovili da nema Izabelinog pasoša. Ali iz nekog razloga nije ponela nikakav prtljag.

– Zar ona nije pošla na neku novu terapiju?

– Jeste, ali ove nedelje nije došla na zakazani termin kod psihijatra.

Čarli je duboko uzdahnuo. To nije bio dobar znak.

⁸ „Hvala, hvala“, na kantonskom. [Prim. aut.]

Drugo poglavlje

Hotel *Fulerton*

SINGAPUR

Svakog meseca Rozalind Fung, nasljednica brojnih nekretnina, priređivala je Banket hrišćanskog zajedništva za trista svojih najbližijih prijateljica u raskošnoj balskoj dvorani hotela *Fulerton*. Pozivnica za taj događaj bila je nešto za čim se žudelo u određenim slojevima singapurskog društva nezavisno od veroispovesti jer je predstavljala znak odobravanja stare garde (nigde na vidiku nije bilo nijednog Kindoa⁹ niti Kineza iz matice), a i zato što je hrana bila *božanstvena* – Rozalind je dovodila svoje lične kuvare, koji bi preuzeli hotelsku kuhinju na jedan dan i pripremili raskošnu gozbu od najslasnijih singapurskih đakonija. A što je bilo najvažnije, taj pir biblijskih razmera bio je potpuno *besplatan* zahvaljujući Rozalindinoj velikodušnosti, premda se od zvanica tražilo da daju skroman prilog nakon završne molitve.¹⁰

Pošto je strateški odabrala sto najbliži posluženju, Dejzi Fu je uzdahnula dok je posmatrala Aramintu Li kako stoji za

⁹ Suludo bogati Kinezi iz Indonezije. [Prim. aut.]

¹⁰ Većina gostiju ostavljala je po pet ili deset dolara, sem gospođe Li Jong Ćen, koja nikada ništa nije ostavljala. „Ja sve dajem preko Fondacije porodice Li“, većito je govorila. [Prim. aut.]

štandom sa rezancima i sipa *mi sjam*. – Aj-aj! Ona Araminta! *Bein kar ani lau!*¹¹

– Nije ostarila. Samo se nije našminkala, to je sve. Ti super-modeli ni na šta ne liče bez šminke – rekla je Nejdin Šo navalivši na punu činiju vrelih *mi rebus* rezanaca.

Polivajući *mi goreng* uljem sa čilijem, Elinor Jang je prokomentarisala: – Nema to nikakve veze sa tim. Vidala sam je na bazenu u Čerčilovom klubu, i čak i skroz mokra, kad bi izašla iz vode, izgledala je prelepo bez trunke šminke. Prosto je poružnela, to je sve. Takvo lice ima da sam znala da će s godinama propasti. Koliko ima godina... dvadeset sedam, dvadeset osam beše? Odsvirala je svoje, *la*.

U tom trenutku Lorena Lim i Kerol Taj došle su za sto sa tanjirima prepunim hrane. – Ček', ček'... ko to loše stari? – radoznalo je upitala Lorena.

– Araminta Li. Eno je tamo za stolom sa svim ženama iz porodice Ku. Zar ne izgleda ispijeno? – upitala je Nejdin.

– *Alamak*, ugrizi se za jezik, Nejdin! Zar ne znaš da je nedavno imala spontani pobačaj? – prošaputala je Kerol.

Sve su dame zinule u Kerol. – Zar opet? Šališ se? Ko ti je rekao, *la*? – upitala je Dejzi ne prestajući da jede *mi pok*.

– Pa ko drugi nego Kiti, *lor*? Njih dve su sad najbolje druga-
rice, a Araminta od poslednjeg pobačaja često odlazi kod Kiti i igra se sa Žizel. Načisto je ojađena.

– Koliko često viđaš Kiti i Žizel? – upitala je Lorena, čudeći se kako je Kerol tako velikodušna prema bivšoj snahi – istoj onoj ženi koja je prevarila njenog sina Bernarda sa čovekom koga je upoznala na sahrani Kerolinog pokojnog muža i potom ga vukla po sudovima tokom žučne brakorazvodne parnice i borbe oko starateljstva. (Tome je, naravno, doprinelo i to što se Kerol gnušala novog stila života svog sina, koji je praktikovao jogu i bio na „onoj sumanutoj jurskoj dijeti“, koje je ona smatrala satanističkim.)

¹¹ „Ala je ostarila!“, na hokjenskom. [Prim. aut.]

– Odlazim kod Kiti barem jednom nedeljno, a Žizel ide sa mnom u crkvu svake nedelje – ponosno je odgovorila Kerol.

– Je li zdravo da se Araminta igra s tvojom unukom kad je upravo izgubila bebu? – naglas se zapitala Nejdin.

– *Aj-aj*, sigurna sam da stara gospođa Ku vrši veeeeliki pritisak na Aramintu da joj rodi unuka! Već je pet godina u braku sa Kolinom! Moj Niki i Rejčel su dve godine u braku i još neće da mi podare unuče! – vajkala se Elinor.

– Ali Araminta je još mlada. Ima vremena napretek, *la* – ustvrdila je Nejdin.

– Kako su svi sa strane Doroti Ku razbaštinjeni, oni od Puanovih nesposobnjakovići, a Najdžel Ku je pobjegao i oženio se onom Ruskinjom, *kabaretskom pevačicom*, koja je očigledno prestara da *seh ća*,¹² Kolin i Araminta su poslednja nada da se loza Kuovih nastavi – prokomentarisala je Dejzi. Rođena kao Vong, od Vongovih što drže rudnike kalaja, Dejzi je imala enciklopedijsko znanje o društvenoj istoriji Singapura.

Dame su zaklimala glavom i sažaljivo pogledale u Aramintu, koja je svima sem tim preterano kritičnim ženama izgledala zanosno i ljupko u prugastoj žutoj mini-haljini od *Žakmisa*.

– Elinor, upravo je stigla Filipova sestričina Astrid. Ona kao da uopšte ne stari – primetila je Kerol.

Sve su se žene okrenule i pogledale u Astrid, koja je silazila niz široke spiralne stepenice sa svojom majkom Felisiti Ljang, kraljicom visokog društva gospođom Li Jong Đen i još nekom vremešnom damom sa kobaltnoplavim šljokičastim hidžabom.

– Ko je ona Malajka što nosi onu ogrlicu sa *oooogromnim* rubinima? Ako je onaj glavni dragulj odavde toliki, mora da je izbliza kao orah! – uzviknula je Lorena. Kako je više od trideset godina bila udata za čoveka čija porodica drži *Orijentalne dragulje*, definitivno se razumela u drago kamenje.

– Oh, to je sultanija Peravaka. Boravi kod Ljangovih, naravno – obavestila ih je Elinor.

¹² „Rodi dete“, na hokjenskom. [Prim. aut.]

– *Alamak*, prava je muka imati goste od kraljevske loze! – zakukala je Dejzi.

Lorena je poput većine žena u balskoj dvorani zagledala Astrid od glave do pete dok je ova išla ka svom stolu odevena u besprekornu košulju, činilo se mušku, upasanu u karirane teget cigaret pantalone savršenog kroja. – Istina, Astrid zapravo izgleda sve mlađe kad god je vidim. Nije li ona odavno prevalila tridesetu? Izgleda kao devojčurak iz MŽŠ-a¹³ koji je izašao iz školskog autobusa! Ubeđena sam da krišom odlazi negde i sređuje se!

– Mogu da ti kažem da *ništa* nije pipnula na sebi. Nije ona taj tip – odvratila je Elinor.

– Stvar je u tome kako se nosi. Druge devojke njenih godina uparade se i okite kô božićna jelka, a pogledajte nju... konjski rep, baletanke, nikakav nakit sem onog krstića... je li ono tirkiz? I *ona garderoba*! Izgleda kao Odri Hepbern koja je posla na probno snimanje – rekla je Dejzi sa odobravanjem dok je kopala po svojoj novoj *Selin* tašni tražeći čačalicu. – Sto mu gromova! Gle šta me onaj snob od moje snaje tera da nosim. Poklonila mi je ovu skupu tašnu za rođendan jer ju je sramota da je vide sa mnom kad nosim neku sasvim običnu, a ja u ovoj đavoljoj ne mogu ništa da nađem! Tako je duboka i ima toliko prokletih džepova!

– Dejzi, molim te prekini da psuješ. Znaš, mi smo večeras u prisustvu Gospoda – prekorila ju je Kerol.

Kao na znak, Rozalind Fung, domaćica Banketa hrišćanskog zajedništva, ustala je od stola i otišla na podijum. Bila je to niska buckasta žena od šezdeset i kusur godina sa sitno ukovrdžanom trajnom, obučena u nešto što je valjda bila uniforma svih sredovečnih naslednica starih bogataških kuća – u cvetnu bluzu bez rukava, verovatno kupljenu na sniženju u robnoj kući, drap

¹³ Metodistička ženska škola, koju smo mi dečaci iz Anglo-kineske škole (AKŠ) zvali Majmunška ženska škola. [Prim. aut.]

pantalone sa elastičnim pojasom i ortopedске sandale. Veselo se smešila s podijuma okupljenim prijateljicama.

– Dame, hvala vam svima što ste došle večeras da se ujedinimo u Hristu. Malo upozorenje pre nego što počnemo: rečeno mi je da je *laksa*¹⁴ večeras opasno ljuta. Ne znam šta se desilo, ali čak mi je i Meri Lau, za koju svi znamo da u sve dodaje čili papričice, rekla da *buej tahan*¹⁵ da jede *laksu*. A sad, pre nego što počnemo da hranimo i stomak i dušu, biskup Si Bej Sjen će blagoslovom otpočeti naš program.

Kad je biskup početo da veze jednu od svojih nesnosno dosadnih molitvi, kod bočnih vrata balske dvorane začuli su se neki čudni zvuci. Činilo se kao da se ispred vodi neka žučna rasprava, a zatim se začula i lupnjava. Vrata su se naglo otvorila. – Ne! REKLA SAM DA NE MOŽETE DA UDETE! – oštro je povikala jedna hotelska službenica narušivši tišinu.

Nešto je protrčalo uza zid dvorane povremeno cvileći kao životinja. Dejzi je munula ženu za susednim stolom koja je ustala da bolje vidi šta se zbiva. – Šta vidiš? – upitala ju je zabrinuto.

– Ne znam, *la*. To je izgleda neki... neki poludeli beskućnik – usledio je odgovor.

– Kako to misliš „beskućnik“? U Singapuru nema beskućnika! – povikala je Elinor.

Astrid, koja je sedela u dnu dvorane, uz sam podijum, nije bila svesna šta se tačno dešava sve dok se kod njenog stola nije pojavila neka skroz raščupana žena u isflekanim helankama koja je vukla dve devojčice u školskoj uniformi. Gospođa Li Jong Đen je ciknula i privila tašnu uz grudi, a Astrid je sa zaprepašćenjem shvatila da su dve devojčice zapravo Kloe i Delfina, ćerke Čarlija Vua, i da je ta poludela žena niko drugi do Čarlijeva žena Izabel! Kad ju je Astrid poslednji put videla

¹⁴ Pikantna čorba koja se služi sa školjkama, ribljim kroketima i pirinčanim rezancima. [Prim. aut.]

¹⁵ „Ne može da izdrži“, na singlišu. [Prim. aut.]

na Venecijanskom bijenalu, Izabel je bila obučena u prekrasnu *Diorovu* haljinu iz kolekcije visoke mode. Sad je bila sasvim neprepoznatljiva. Otkud one u Singapuru?

Pre nego što je Astrid uspela da reaguje, Izabel Vu je šćepala stariju ćerku za ramena i okrenula je ka Astrid. – Evo je! – povikala je, a pljuvaćka joj se skupljala u uglovima usana. – Hoću da je vidite rođenim očima! Hoću da vidite kurvu koja širi noge vašem tatici!

Sve dame za stolom su ciknule, a Rozalind Fung se smesta prekrstila kao da će se tako zaštititi od psovki da joj ne dopru do ušiju. U dvoranu je dotrčalo hotelsko obezbeđenje, ali pre nego što su uspeli da je sputaju, Izabel je dohvatila ćiniju *lakse* i gađala njome Astrid. Astrid se refleksno izmakla, a zdela se odbila o ivicu stola i vrela paprena ćorba prosula se po Felisiti Ljang, gospođi Li Jong Ćen i sultaniji Peravaka.

Treće poglavlje

Koncertna sala *Rejdio siti*

NJUJORK

Pati Smit je iz sveg glasa pevala „Because the Night“ kad je Nikolasu Jangu mobilni telefon počeo da bleska u džepu farmerki. Nik se nije obazirao na poziv, ali kad su se u koncertnoj sali popalila svetla nakon poslednjeg bisa, pogledao je u ekran i iznenadio se što vidi da ima dve govorne poruke, od sestre od tetke Astrid i najboljeg druga Kolina Kua, kao i pet poruka od majke. Majka mu nikada nije slala SMS poruke. Mislio je da uopšte ne zna da ih šalje. Poruke su glasile:

ELINOR JANG: 4?Z Niki#

ELINOR JANG: m olim teo dmah me zzovu! De si?

ELINOR JANG: Gde si? Što mi se n javljš na pizive?

ELINOR JANG: *Ama* je imaal težk sunčani napad!

ELINOR JANG: Semsta ss javi!

Nik je pružio telefon svojoj ženi Rejčel i sručio se na sedište. Posle euforičnog uzbuđenja koncerta imao je osećaj kao da mu je neko izbio vazduh.

Rejčel je brzo pročitala poruke i uplašeno pogledala u Nika.
– Zar ne misliš da treba da joj se javiš?

– Aha, trebalo bi – odgovorio je Nik. – Nego, hajde prvo da izađemo oдавде. Moram na vazduh.

Izašli su iz koncertne sale *Rejdio siti* i žurno prešli Šestu aveniju da pobegnu od gužve koja se još nije razila pod čuvenom ten-dom. Nik je otišao do zgrade *Tajm and lajf* da telefonira. Pošto je okrenuo broj, usledila je poznata mu mrtva tišina, nakon koje bi se obično začuo prepoznatljiv singapurski zvuk zvonjave. Danas se, međutim, smesta začuo glas njegove majke, što nije očekivao.

– NIKI? Niki, a? Jesi li to ti?

– Da, mama, ja sam. Je l' me čuješ?

– *Aj-aj*, što se nisi odmah javio? Gde si?

– Bio sam na koncertu kad si me zvala.

– Na koncertu? Bio si u Linkoln centru?

– Ne, već na rok koncertu u koncertnoj sali *Rejdio siti*.

– Šta? Išao si da gledaš one Rokets što se ritaju?

– Ne, mama, išao sam na ROK KONCERT, ne na Rokets.

– ROK KONCERT! *Alamak*, nadam se da si poneo čepove za uši. Pročitala sam da danas sve mlađi ljudi gube sluh jer uporno idu na te rokenrol koncerte. Svi oni dugokosi hipici su gluvi kô top! Tako im i treba.

– Zvuk je bio odličan, mama – *Rejdio siti* ima najbolju akustiku na svetu. Gde si ti?

– Upravo sam izašla iz bolnice *Maunt Elizabet*. Ahmad me vozi kod Kerol Taj – pravi koktel-zabavu sa zakuskom. Morala sam da pobegnem iz bolnice jer je na odeljenju postalo suviše haotično. Felisiti po običaju svima komanduje – rekla mi je da ne mogu da uđem da vidim *amu* jer joj je već previše ljudi došlo u posetu, pa su morali da ograniče broj posetilaca. I tako sam neko vreme sedela ispred kraljevskog apartmana i grickala posluženje sa tvojom sestrom Astrid. Htela sam da se pojavim tamo da niko ne može da kaže da nisam obavila svoju dužnost kao žena najstarijeg sina.

– I kako je *ama*? – Nik nije hteo da to prizna sebi, ali izgarao je od želje da sazna je li njegova baba živa ili mrtva.

– Uspeli su da je stabiliziju i zasad je dobro.

Nik je pogledao u Rejčel i šapnuo joj „Dobro je“ dok je Elinor nastavila da ga izveštava: „Daju joj morfijum preko infuzije, pa je trenutno sedirana, ali žena profesora Una mi je rekla da situacija nije dobra.

– Žena profesora Una je doktor? – upitao je Nik zbunjeno.

– Ne, *la*! Ali ona je njegova žena – čula je iz prve ruke da *ama* neće još dugo. *Alamak*, šta pa očekuješ? Ima zatajenje srca i ima devedeset šest godina – ko će nju sad da operiše?

Nik je podrugljivo zavrteo glavom – poverljivost podataka o pacijentu očigledno nije od prevelikog značaja za Frensisu Una. – A šta gospođa Un uopšte traži tamo?

– Zar ne znaš da je gospođa Un nećaka prve dame Singapura? Dovala je prvu damu, babu Rouzmari Ćen i Lilijan Mej Tan. Ceo sprat bolnice *Maunt Elizabet* je zatvoren za javnost – postao je zabranjena VVIP zona zbog *ame*, gospođe Li Jong Ćen i sultanije Peravaka. U početku je izbila rasprava oko toga koga će smestiti u kraljevski apartman¹⁶ pošto je malajski ambasador insistirao da ga daju sultaniji, ali onda je prva dama intervenisala i rekla direktoru bolnice: „Nemamo šta da se raspravljamo. *Naravno* da će Šang Su Ji biti smeštena u kraljevski apartman.“

– Čekaj malo, gospođa Li i sultanija Peravaka? Ništa mi nije jasno...

– *Aj-aj*, nisi čuo šta se desilo? Izabel Vu je imala psihotični napad, pa je kidnapovala svoju decu iz škole i odvela ih u Singapur, pa upala na Banket hrišćanskog zajedništva Rozalind Fung i bacila činiju vrele ljute *lakse* na Astrid, ali ju je promašila, pa

¹⁶ Kraljevski apartman u bolnici *Maunt Elizabet* napravila je kraljevska porodica Bruneja za svoje lične potrebe, ali sada je dostupan i drugim VVIP pacijentima. [Prim. aut.]

je ispolivala dame, ali Felisiti je hvala bogu nosila jednu od onih svojih *pasar malam*¹⁷ sintetičkih haljina od onog njenog krojača u Tiong Bahruu, pa je čorba nije opekla, već se samo slila niz nju kao niz teflon, ali su sirota gospođa Li i sultanija skroz ispolivane i zadobile su opekotine prvog stepena.

– E sad te tek ništa ne razumem. – Nik je iznervirano zavrteo glavom kad ga je Rejčel upitno pogledala.

– Mislila sam da ćeš ti prvi saznati za to. Izabel Vu je optužila Astrid da širi noge... Mislim, da je u vezi sa njenim mužem Čarlijem! I to pred biskupom Si Bej Sjenom i svima u dvorani! *Aj-aj*, kakva sramota – to sad svi znaju i ceo Singapur priča o tome! Je li to istina? Je li Astrid Čarlijeva ljubavnica?

– Ona mu nije ljubavnica, mama. Toliko mogu da ti kažem – pažljivo je odgovorio Nik.

– Vas dvoje stalno nešto krijete od mene! Jadna Astrid, bila je potpuno sluđena u bolnici, ali se i dalje trudila da bude pažljiva domaćica svim posetiocima. Nego, kad dolaziš kući?

Nik je zastao na trenutak, pa odlučno rekao: – Ne dolazim.

– Niki, ne pričaj gluposti! *Moraš* da dođeš kući! Svi dolaze – tvoj otac je već pošao iz Sidneja, čika Alfred dolazi za koji dan, teta Aliks i čika Malkolm doleću iz Hongkonga, a čak i teta Ket dolazi iz Bangkoka. A čuj ovo – navodno dolaze i svi tvoji rođaci s Tajlanda! Je l' možeš da veruješ? Ti tvoji kraljevski rođaci što misle da su bog i batina *nikada* se dosad nisu udostojili da dođu u Singapur, ali čuj kad ti kažem – Elinor je zastala i pogledala u vozača, pa pokrila rukom mobilni telefon i prilično indiskretno prošaputala – *svi oni slute da joj je kraj*. I svi hoće da se nađu uz *aminu* postelju da se osiguraju da se nađu u testamentu!

Nik je prevrnuo očima. – Samo ti možeš tako nešto da kažeš. Siguran sam da to nikome nije ni nakraj pameti.

¹⁷ Doslovno „noćna pijaca“ na malajskom, *pasar malam* je buvlja pijaca na ulici gde se prodaju jeftine stvari. Elinor ovom prilikom hoće da kaže da kostim Felisiti Jang šiven po meri izgleda kao jeftina krpa kupljena na buvljoj pijaci. [Prim. aut.]

Elinor se podrugljivo nasmejala. – O bože, ne budi naivan! Garantujem mi ti da je to *svima* jedina misao u glavi! Lešinari su već počeli da kruže, te sedaj na prvi avion! Ovo ti je poslednja prilika da se pomiriš s babom – ponovo je stišala glas – a ako dobro odigraš, još možeš da dobiješ Tajersol park!

– Mislim da je taj voz odavno prošô. Veruj mi, mislim da nisam dobrodošao.

Elinor je ozlojeđeno uzdahnula. – Grešiš, Niki. Znam da *ama* neće sklopiti oči dok te još jednom ne vidi.

Nik je prekinuo vezu i ukratko ispričao Rejčel o stanju njegove babe i ispadu Izabel Vu s vreloom čorbom. A onda je, iznenada smožden, seo na ivicu fontane na malom trgu. Rejčel je sela kraj njega i zagrlila ga ne govoreći ništa. Znala je koliko su odnosi između njega i njegove babe komplikovani – Nik joj je bio omiljeni unuk, jedini koji je nosio prezime Jang i jedini koji je živeo u Tajersol parku – ali prošlo je skoro četiri godine otkako su se poslednji put videli i razgovarali. A sve je to bilo samo zbog nje.

Kad su Rejčel i Nik otišli na romantični vikend u njegovu kuću u Kameronovom gorju u Maleziji, tamo ih je neočekivano dočekala Su Ji i naredila Niku da raskine vezu sa Rejčel. A Nik ne samo što je odbio da je posluša već je pred svima i uvredio babu, što se toj velepoštovanoj ženi nikad u životu nije desilo. Pre dve godine jaz između njih još se više produbio kad se Nik u inat svima oženio Rejčel u Kaliforniji, a da pritom na venčanje nije pozvao ni babu niti bilo koga od svoje mnogobrojne familije, sem Astrid.

Ta devojka ne potiče iz valjane porodice! Rejčel se i dalje jasno sećala Su Jiine osude i na trenutak ju je podišla jeza. Ali ovde u Njujorku senka Šang Su Ji nije se nadvijala nad njima i njih su dvoje protekle dve godine uživali u bračnom životu daleko od svih i bez uplitanja porodice. Rejčel je povremeno

pokušavala da vidi može li ikako da popravi odnose između Nika i njegove babe, ali on je uporno odbijao da razgovara o tome. Znala je da Nik ne bi tako besno reagovao da mu nije toliko stalo do babe.

Rejčel je sad pogledala Nika pravo u oči. – Znaš da mi je mrsko da to priznam, ali mislim da je tvoja majka u pravu – treba da odeš kući.

– Moja kuća je u Njujorku – odgovorio je Nik kao iz topa.

– Znaš na šta mislim. Čini se da ti je baba stvarno u teškom stanju.

Nik se zagledao u prozore Rokfeler centra, još osvetljene i u ovaj kasni sat, samo da bi izbegao Rejčelin pogled. – Čuj, gladan sam kô vuk. Gde sad možemo na večeru? U *Bivet*? U neku pekaru?

Rejčel je uvidela da nema smisla da ga više pritiska. – Hajmo u *Bivet*. Mislim da će nam sad prijati njihov *coq au vin*.¹⁸

Nik je zastao na trenutak. – Možda bi bilo bolje da večeras izbegavamo mesta na kojima se služe vrele čorbe!

¹⁸ Francusko jelo, pijani petao. (Prim. prev.)

Četvrto poglavlje

Bolnica *Maunt Elizabet*

SINGAPUR

Nakon pet sati provedenih u bolnici, na odeljenju za intenzivnu negu, gde je naizmenično sedela pored njene babe, dočekivala uglednike koji su joj dolazili u posetu, smirivala živce svoje majke i organizovala poslužitelje iz *Min Danga* koji su postavili švedski sto¹⁹ u VIP salonu za posetioce, Astrid je morala da izađe na svež vazduh i malo predahne. Spustila se liftom do predvorja i otišla do malog šumarka palmi kod sporednog ulaza iz Ulice Đalan Elok i počela da se dopisuje sa Čarlijem preko Votsapa.

ASTRID LJANG TIO: Žao mi je što nisam mogla ranije da razgovaram. Na intenzivnoj nezi je zabranjena upotreba telefona.

ČARLS VU: Bez brige. Kako ti je *ama*?

ASTRID: Trenutno stabilno, ali prognoze nisu dobre.

¹⁹ Da, možete biti sigurni da se na švedskom stolu na intenzivnoj nezi – što ga je brzo organizovala Felisiti Ljang – našla i legendarna pekinška patka iz *Min Danga* pečena na vatri – prvo je služena hrskava kožica uvaljana u fini kristal-šećer, uvijena u domaće palačinke sa seckanim prazilukom i krastavcima i prelivena slatkim sosom, a potom i pačje meso sa prženim nudlama. [Prim. aut.]

ČARLI: Žao mi je što to čujem.

ASTRID: Jesu li Izabel i deca dobro?

ČARLI: Jesu. Doletele su pre nekoliko sati. Izabel je bila mirna tokom leta, majka je srećom uspela da je primiri. Primljena je u Hongkonški sanatorijum i sad je pod nadzorom lekara. Deca su dobro. Malo su potresene. Kloe je zalepljena za telefon kao i obično, a ja ležim ovde pored Delfine dok ona spava.

ASTRID: Moram da ti kažem – bile su pravi anđeli sve vreme. Videla sam da se trude da ostanu pribrane tokom celog događaja. Delfina je odmah pritrčala gospođi Li Jong Ćen, a Kloe je smirivala Izabel dok su je sputavali.

ČARLI: MNOGO mi je žao zbog svega.

ASTRID: Hajde, nisi ti kriv.

ČARLI: Ja sam kriv. Morao sam da vidim šta se dešava. Trebalo je da Izabel ove nedelje potpiše papire za razvod braka, a moji advokati su je pritiskali. Zato je pukla. A moj tim obezbeđenja je skroz zakazao.

ASTRID: Nije li škola zakazala? Kako su mogli da puste Izabel da uđe i izvede decu sa nastave usred školskog dana?

ČARLI: Izgleda da je izvela predstavu za Oskara. Kako je izgledala, stvarno su mislili da je u pitanju neki hitan slučaj u porodici. Eto šta se događa kada školi doniraš previše novca – nikad te ništa ne pitaju.

ASTRID: Mislim da ovo niko nije mogao da predvidi.

ČARLI: Pa, moj tim obezbeđenja je morao! Sjebali su stvar. Uopšte nisu videli Izabel i decu kako izlaze – držali su samo glavni ulaz pod nadzorom. A pošto je i Izi išla u tu školu, znala je kuda sve može neopaženo da izađe.

ASTRID: O bože! Nisam se toga setila!

ČARLI: Izvela ih je kroz vešernicu, pa su metroom otišle pravo do aerodroma. Uzgred, otkrili smo kako je znala gde će te naći. Rozalind Fung te je na Fejsbuku tagovala na slici sa prošlomesečnog Banketa hrišćanskog zajedništva.